

Прѣсвятая Богородичке! извика баба Даца и заплака съ гласъ.

— Хай, дяволъ да я вземе, ще разбуди махалата; проговори едно заптие и удари бабата съ пушката.

— Не плачи, безвѣрнице, ами кажи гдѣ е дъщеря ти; агата иска да я види! . . .

— Защо сте се загрижили за дъщеря ми?— викна силно бабата, като пълзѣше въ полуда по земята.

Двѣ заптиета влѣзоха въ малката стаичка.. Ленка се оплаши и извика. Тѣ се впуснаха къмъ нея и поискаха да ѝ запушатъ устата. Тя махна силно съ ржката си и разби носа на едното заптие.

— Ахъ, безвѣрнице, змийско чедо. прѣби ме! . . . Сега те разкъсвамъ!

Ленка викна още по-силно и се помъчи да избѣга, но заптиитѣ я сграбчиха и повлѣкоха на вѣнъ. Майката се повдигна, искаше да олови рожбата си, ала единъ така силно я удари въ главата, че тя падна мъртва на земята . . . а Ленка я отнесоха по тъмнитѣ и криви улички на заспалото село.

* * *

Зора се пукна. Слънцето, едва се показало на хоризонта, ниско прѣскаше утрѣннитѣ си зари и слаба червенина придаваше на росната земя. Тукъ-тамъ надъ селото птички весело прѣхвѣркаха, други подскачаха отъ клонче на клонче и безгрижно се радваха на новия засмѣнъ день.

Диме съ колата бавно-бавно пристѣпваше и приближаваше селото. Отъ врѣме на врѣме бод-